



SPOROČILO ZA MEDIJE št. 81/23

Luxembourg, 17. maj 2023

Sodba Splošnega sodišča v zadevi T-312/20 | EVH/Komisija

Tožba nemškega proizvajalca električne energije EVH zoper Komisijo, ki je družbi RWE odobrila nakup sredstev družbe E.ON, se zavrne

Splošno sodišče je med drugim poudarilo, da izmenjava sredstev med neodvisnimi podjetji ne pomeni „ene same koncentracije“

Marca 2018 sta družbi nemškega prava RWE AG in E.ON SE sporočili, da nameravata izvesti kompleksno izmenjavo sredstev s tremi koncentracijami (v nadaljevanju: celotna koncentracija).

S prvo koncentracijo je družba RWE, ki deluje v celotni verigi dobave električne energije v več evropskih državah, želela pridobiti izključni nadzor ali skupni nadzor nad nekaterimi proizvodnimi sredstvi družbe E.ON., dobaviteljice električne energije, ki deluje v več evropskih državah. Druga koncentracija je zajemala pridobitev izključnega nadzora družbe E.ON nad dejavnostmi distribucije in maloprodajo električne energije ter nekaterimi proizvodnimi sredstvi družbe innogy SE, ki je hčerinska družba družbe RWE. S tretjo koncentracijo pa je bilo predvideno, da družba RWE pridobi 16,67 % deležev družbe E.ON.

Evropska komisija je opravila nadzor nad prvo in drugo koncentracijo, nad tretjo pa je nadzor opravil Bundeskartellamt (zvezni urad za varstvo konkurence, Nemčija).

Aprila 2018 je nemško podjetje EVH GmbH, ki na nemškem ozemlju električno energijo proizvaja tako iz konvencionalnih kot obnovljivih virov energije, obvestilo Komisijo, da želi sodelovati v postopku v zvezi s prvo in drugo koncentracijo in zato v zvezi z njima prejemati dokumente.

Prva koncentracija je bila Komisiji priglašena 22. januarja 2019. S sklepom z dne 26. februarja 2019¹ (v nadaljevanju: sporni sklep) je Komisija sklenila, da ne bo nasprotovala priglašeni koncentraciji in jo je razglasila za združljivo z notranjim trgovom na podlagi člena 6(1)(b) Uredbe št. 139/2004.²

Družba EVH³ je pri Splošnem sodišču vložila tožbo za razglasitev ničnosti spornega sklepa. Splošno sodišče je tožbo zavrnilo in najprej pojasnilo pojem „ena sama koncentracija“, kar zadeva izmenjavo sredstev. Nato je prvič odločilo o

¹ Sklep C(2019) 1711 final z dne 26. februarja 2019 o razglasitvi koncentracije za združljivo z notranjim trgovom in Sporazumom EGP (zadeva M.8871 – RWE/E.ON Assets).

² Uredba Sveta (ES) št. 139/2004 z dne 20. januarja 2004 o nadzoru koncentracij podjetij (Uredba ES o združitvah) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 3, str. 40). Člen 6(1)(b) te uredbe določa, da če Komisija ugotovi, da priglašena koncentracija ne vzbuja večjih dvomov o njeni združljivosti z notranjim trgovom, odloči, da ji ne nasprotovala in jo razglasi za združljivo z notranjim trgovom.

³ Opozoriti je treba, da je deset drugih podjetij tudi vložilo tožbe za razglasitev ničnosti tega sklepa. Vse te tožbe so bile bodisi zavržene kot nedopustne bodisi zavrnjene kot neutemeljene. Glej povezane zadeve: sodbe z dne 17. maja 2023, Stadtwerke Leipzig/Komisija, [T-313/20](#), GWS Stadtwerke Hameln/Komisija, [T-314/20](#), TEAG/Komisija, [T-315/20](#), Naturstrom/Komisija, [T-316/20](#), EnergieVerbund Dresden/Komisija, [T-317/20](#), eins energie in sachsen/Komisija, [T-318/20](#), GGEW/Komisija, [T-319/20](#), Mainova/Komisija, [T-320/20](#), enercity/Komisija, [T-321/20](#) in Stadtwerke Frankfurt am Main Holding/Komisija, [T-322/20](#).

obveznosti Komisije, da objavi sklepe, sprejete na podlagi člena 6(1)(b) Uredbe št. 139/2004. Nazadnje, pojasnilo je dolžino obdobja, ki ga mora analizirati Komisija za presojo združljivosti zadevne koncentracije z notranjim trgom, in preučilo pojem „skupno lastništvo“.

Presoja Splošnega sodišča

Prvič, Splošno sodišče je zavrnilo ugovor nedopustnosti, ki ga je navedla družba RWE in ki se je nanašal na neobstoj procesnega upravičenja družbe EVH.

V zvezi s tem je Splošno sodišče opozorilo, da v skladu s členom 263, četrti odstavek, PDEU lahko fizična ali pravna oseba vloži tožbo zoper sklep, naslovljen na drugo osebo, le, če se navedeni sklep nanjo neposredno in posamično nanaša.

Splošno sodišče je glede neposrednega nanašanja navedlo, da je izpodbijani sklep – ker je omogočal takojšnjo izvedbo prve koncentracije – lahko povzročil takojšnjo spremembo razmer na zadevnih trgih. Iz tega izhaja, da se zato sporni sklep na družbo EVH, ki je dejavna na tem trgu, neposredno nanaša.

Splošno sodišče je glede posamičnega nanašanja na družbo EVH opozorilo, da je treba pri sklepu o ugotovitvi združljivosti koncentracije z notranjim trgom to, ali se ta sklep na tretje podjetje te koncentracije nanaša posamično, ugotoviti, na eni strani, glede na vpliv na njegov položaj na trgu in, na drugi strani, njegovo sodelovanje v upravnem postopku. V obravnavani zadevi pa je treba ob upoštevanju obsežnega sodelovanja družbe EVH v upravnem postopku, njenega statusa konkurentke strankam koncentracije in morebitnega vpliva na vrednost nekaterih naložb, ki jih je družba EVH posebej opredelila po koncentraciji, šteti, da se sporni sklep nanjo posamično nanaša.

Drugič, Splošno sodišče je po vsebinski presoji najprej zavrnilo tožbeni razlog, v okviru katerega se je Komisiji očitalo, na eni strani, da ni opravila nadzora nad tretjo koncentracijo in, na drugi strani, da ni štela, da so tri koncentracije sestavni deli ene same koncentracije.

Splošno sodišče je glede tretje koncentracije ugotovilo, da družba EVH ne more upravičeno trditi, da gre za koncentracijo v smislu člena 3 Uredbe št. 139/2004.⁴

V zvezi s tem je na prvem mestu navedlo, da se tožba formalno nanaša le na sklep Komisije o razglasitvi prve koncentracije za združljivo z notranjim trgom. V tem sklepu pa ni izrecno odločeno o tem, kako je treba opredeliti tretjo koncentracijo glede na pojem „koncentracija“, in o pristojnosti Komisije za presojo združljivosti te koncentracije z notranjim trgom. Zato družba EVH Splošnemu sodišču ne more predlagati, da reši vprašanje pristojnosti, ki ga Komisija v sklepu, ki je predmet tožbe, ni obravnavala. Poleg tega, če je družba EVH menila, da bi tretja koncentracija lahko imela razsežnost na ravni Unije, bi morala na Komisijo nasloviti pritožbo, da bi ji predlagala obravnavo te koncentracije, saj bi se Komisija v takem primeru morala opredeliti o svoji pristojnosti kot nadzorni organ.

Na drugem mestu, pridobitev manjšinskega deleža lahko povzroči prevzem samo, če so manjšinskemu deležu pripisane posebne pravice, ki povzročijo izključni nadzor na pravni podlagi, ali če manjšinski delničar zaradi posebnih okoliščin pridobi izključni nadzor na dejanski podlagi.⁵ V obravnavani zadevi pa družba EVH ni zatrjevala, da so bile manjšinskemu deležu, ki ga je pridobila družba RWE, pripisane posebne pravice, niti ni dokazala, da je družba RWE pridobila izključni nadzor nad družbo E.ON na dejanski podlagi.

Splošno sodišče je glede vprašanja, ali je tri koncentracije mogoče šteti za sestavne dele ene same koncentracije, opozorilo, da morata biti v zvezi s tem izpolnjena dva pogoja.⁶ Na eni strani morajo biti koncentracije medsebojno

⁴ Ta določba, naslovljena „Opredelitev koncentracije“, določa merila, ki jih mora izpolnjevati koncentracija, da se lahko šteje za koncentracijo v smislu prava Unije.

⁵ Glej v tem smislu točki 57 in 59 Prečiščenega obvestila Komisije o pravni pristojnosti v okviru Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004 o nadzoru koncentracij podjetij (UL 2008, C 95, str. 1).

⁶ Glej v tem smislu uvodno izjavo 20 in člen 3(1)(b) Uredbe št. 139/2004.

odvisne, tako da ne bi bile izvedene ena brez druge. Na drugi strani mora biti rezultat teh koncentracij ta, da je enemu ali več podjetjem podeljen neposreden ali posreden ekonomski nadzor nad dejavnostjo enega ali več drugih podjetij. Glede na ta pogoja **se pojem „ena sama koncentracija“ ne uporablja, kadar neodvisna podjetja pridobijo nadzor nad različnimi cilji, kot v primeru izmenjave sredstev.**

V obravnavani zadevi iz preizkusa Splošnega sodišča izhaja, da celotna koncentracija izpolnjuje pogoj o medsebojni odvisnosti, ne izpolnjuje pa pogoja v zvezi z rezultatom. Ni namreč funkcionalne povezave med tremi koncentracijami, ker celotna koncentracija v obravnavani zadevi ni koncentracija, s katero bi bilo izvedenih več vmesnih transakcij za doseg nadzora istega ali istih podjetij nad enim ali več podjetji. Ker v teh okoliščinah eden od dveh pogojev ni izpolnjen, je Komisija lahko upravičeno štela, da tri koncentracije niso sestavni deli ene same koncentracije.

Zato nikakor ni protislovno, da je Komisija ločeno preučila prvo in drugo koncentracijo, pri čemer je v spornem sklepu upoštevala učinke, ki jih imata ena na drugo.

V zvezi s tem je Splošno sodišče najprej pojasnilo, da tudi če bi morale potrditi obstoj prednostnega pravila v smislu, kot ga je opredelila Komisija, in sicer, da je treba koncentracijo preučiti glede na vse prej priglašene koncentracije, se to pravilo v obravnavanem primeru ne more uporabiti. Prva koncentracija je bila namreč uradno priglašena pred drugo koncentracijo. Splošno sodišče je dodalo, da bi ob upoštevanju pravne in dejanske medsebojne odvisnosti zadevnih koncentracij nepremišljena uporaba tega pravila lahko arbitrarno vplivala na obseg analize Komisije. Če so torej te koncentracije povezane, kar Komisiji omogoča, da vnaprej predvidi mogoče učinke na trgu vsake koncentracije, mora Komisija pri celoviti presoji vseh upoštevni dokazov, ki jo opravi pri vsaki koncentraciji, to upoštevati. Te so glede na druge transakcije element, ki ga Komisija mora upoštevati pri celoviti analizi vplivov koncentracije na notranji trg.

Dalje, Splošno sodišče je zavrnilo tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev pravice do učinkovitega sodnega varstva, ker je do objave spornega sklepa prišlo po daljšem časovnem obdobju, pri čemer je opozorilo, da pozna objava akta Unije ne vpliva na njegovo veljavnost.

Splošno sodišče je v okviru svoje analize navedlo, da čeprav Uredba št. 139/2004 ne predpisuje objave sklepov Komisije, sprejetih v skladu s členom 6(1)(b) te uredbe, v *Uradnem listu Evropske unije*, si je Komisija v praksi vseeno naložila obveznost objave takih sklepov in to v skladu z zaupnostjo, ki mora biti zagotovljena glede informacij, za katere velja poslovna skrivnost ali druge izjeme javnega reda.⁷ Splošno sodišče meni, da je tak pristop v skladu z obveznostjo Komisije, da z ustreznimi ukrepi objave zagotovi pravico tretjih oseb, na katere se taki sklepi neposredno in posamično nanašajo, do učinkovitega sodnega varstva.

Nazadnje, Splošno sodišče je zavrnilo tožbeni razlog, ki se nanaša na očitne napake Komisije pri presoji združljivosti zadevne koncentracije z notranjim trgom, zlasti zaradi izbire domnevno prekratkega obdobja analize na eni strani in preizkusa, ki je bil predstavljen kot nezadosten, o vplivu, ki bi ga lahko družba RWE imela nad družbo E.ON, predvsem glede na njuno skupno lastništvo, na drugi.

Splošno sodišče je glede obdobja analize opozorilo, da mora Komisija pri nadzoru koncentracij presoditi, ali lahko koncentracija bistveno ovira učinkovito konkurenco na notranjem trgu ali velikem delu tega trga. Taka prospektivna analiza, v okviru katere se preučuje, kako bi lahko koncentracija spremenila dejavnike, ki določajo stanje konkurence na določenem trgu, zahteva predstavljanje različnih povezav med vzroki in posledicami, da bi se ugotovile tiste, katerih verjetnost je največja. Iz tega izhaja, da mora Komisija presoditi posledice koncentracije v obdobju, katerega najdaljše trajanje ne sme z zadostno stopnjo gotovosti preseči časa nastanka nekaterih dogodkov. V tem smislu od Komisije ni mogoče zahtevati, da opravi prospektivno analizo na podlagi elementov, za katere ne more z razumno stopnjo odstopanja predvideti dolgoročnih posledic.

⁷ Glej točki 2 in 5 „Guidance on the preparation of public versions of Commission Decisions adopted under the Merger Regulation“ (smernice za pripravo javnih različic sklepov Komisije, sprejetih v skladu z Uredbo o koncentracijah) z dne 26. maja 2015.

Glede skupnega vpliva družbe RWE in tretje družbe na družbo E.ON Splošno sodišče ni izključilo, da skupno lastništvo, in sicer to, da imajo isti institucionalni vlagatelji delnice v konkurenčnih podjetjih, in neusklajeni konkurenčni učinki tega lahko zmanjšajo konkurenčni pritisk na druge konkurente. Edina posledica tega zmanjšanja pa sama po sebi načeloma ne zadostuje za dokaz bistvenega oviranja učinkovite konkurence v okviru teorije škode, utemeljene na neusklajenih učinkih. V obravnavani zadevi pa je Splošno sodišče navedlo, da družba EVH ni uspela opredeliti indicev, na podlagi katerih bi bilo mogoče dokazati, da prisotnost zadevne tretje družbe v kapitalu družb RWE in E.ON pomeni element, ki kaže na to, da že obstaja težnja po skupinskem obvladovanju. Iz tega izhaja, da ta družba ne more Komisiji očitati očitne napake pri presoji, ker ni navedla takega elementa.

Glede na te ugotovitve **je Splošno sodišče tožbo v celoti zavrnilo.**

OBVESTILO: Namen ničnostne tožbe je razveljavitev ali razglasitev ničnosti aktov institucij Unije, ki so v nasprotju s pravom Unije. Države članice, evropske institucije in posamezniki lahko pod nekaterimi pogoji pri Sodišču ali Splošnem sodišču vložijo ničnostno tožbo. Če je ta utemeljena, se akt razveljavi ali razglasi za ničen. Zadevna institucija mora zapolniti morebitno pravno praznino, ki nastane z razveljavitvijo ali razglasitvijo ničnosti akta.

OBVESTILO: Pri Sodišču je mogoče zoper sodbo ali sklep Splošnega sodišča vložiti pritožbo, omejeno na pravna vprašanja. Pritožba načeloma nima odločilnega učinka. Če je dopustna in utemeljena, Sodišče razveljavi odločitev Splošnega sodišča. Če stanje postopka to dovoljuje, lahko Sodišče samo dokončno odloči o zadevi. Sicer vrne zadevo v razsojanje Splošnemu sodišču, to pa je vezano na odločitev, ki jo je Sodišče sprejelo v okviru pritožbe.

Neuradni dokument za medije, ki Splošnega sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Jaroslaw Zasada ☎ (+352) 4303 2794

Ostanite povezani!

